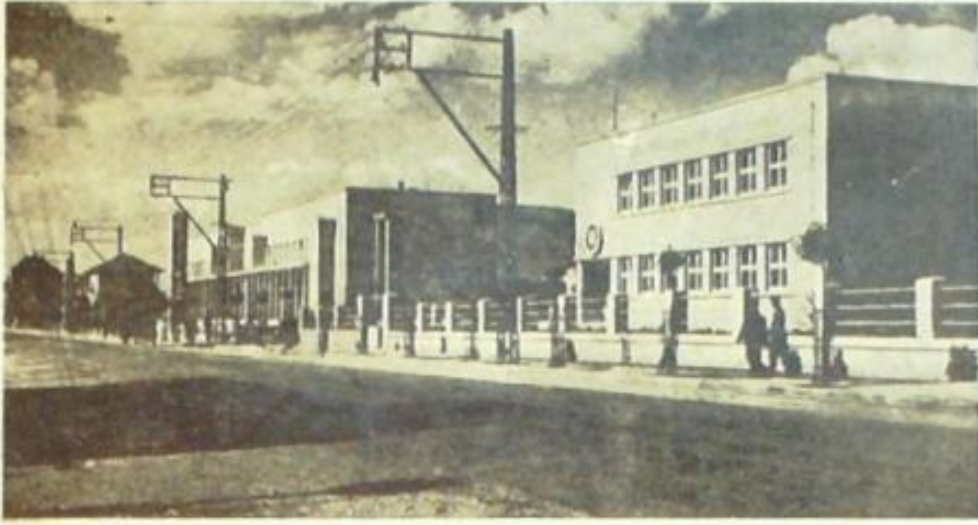


Görüşler

ADANA HALKEVİ



Halkevleri ve Odalar, böylece, halktan alan ve halka veren, Türk milletini emsalsiz bir birlik ve topluluk içinde yoğurup geliştiren Kurumlar olarak hergün biraz daha hürmetimizi ve şükranımızı kazancaktır.

C. H. P. Genel Sekreteri

Erzurum Meb'usu

FİKRİ TUZER

ŞUBAT 1942

SAYI: 42

Görüşler

ADANA HALKEVİ

TARAFINDAN ÇIKARILIR
AYLIK KÜLTÜR DERGİSİ



ŞUBAT 1942

SAYI : 42

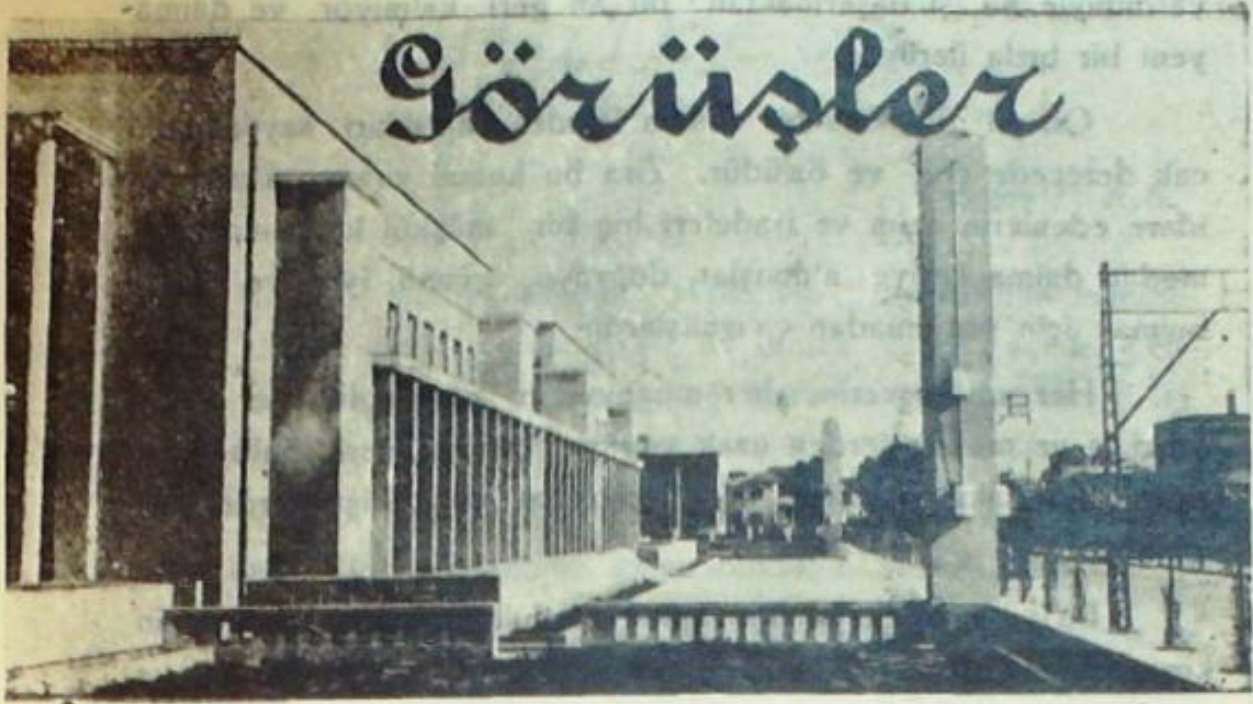
İÇİNDEKİLER

| | |
|--|---------------------------|
| <i>Halkevlerinin 10 uncu yıldönümü</i> | <i>GÖRÜŞLER</i> |
| <i>Halkevi</i> | <i>ASYA</i> |
| <i>10 uncu yıldönümünü kutlularken</i> | <i>Vehbi EVİNÇ</i> |
| <i>Asker ocağı</i> | <i>A. A.</i> |
| <i>Bürücek hatıraları</i> | <i>Nezihe SİREN</i> |
| <i>Ruhun göz yaşları</i> | <i>Cavit ERSEN</i> |
| <i>Yolculuk hatıraları : Antalya</i> | <i>Şadi KURTULUŞ</i> |
| <i>Ata Sözleri</i> | <i>Cemal Oğuz ÖCAL</i> |
| <i>İki kuruş (Hikâye)</i> | <i>A. Zeki ÇUKUROVALI</i> |
| <i>Bir aylık ev çalışmaları</i> | |
| <i>Yeni açılan halkevlere</i> | |

S İ R L E R

Cemal Oğuz ÖCAL — Sami GÜRLEV — Şükrü Enis REGÜ
Muhittin ÇEM — Sabri DİL — Hüseyin ŞAŞIRMAZ
Ahmet ERCAN — M. Sacit ÖZGÜR.





Halkevlerinin Onuncu Yıldönümü

Memleket davasında ve yurt işlerinde gayet samimi ve açık hareket eden partimiz büyük Türk inkılabını yurdun en kimsesiz köşelerine kadar sokarak, her tarafa yayılmasını temin maksadiyle ilk defa bundan on yıl evvel 1932 de üçüncü büyük kongrede evvelâ Ankarada olmak üzere yer yer her vilâyette, her kazada halkevlerini kurmağa karar vermişti.

Milli kültürün halkın arasına girişi bu on yıllık varlıkların en büyük başarısıdır. Özlü benliğimize ve asil iç varlığımıza ulaşabilmek için halkevleri yurdun her köşesinde en şaşmaz birer rehberdirler. Anane ve tarih bakımından dünya kadar eski olan yurdumuz ve asil Türk milleti halkevlerinin anahtarile açılmakta devam ettikçe sonsuz kıymette olan hazinelerini önümüze sermekte geç kalmıyorlar.

Bugün bunlar göz önüne getirilirse halkevlerinin üzerine düşen vazifenin ne kadar ağır ve güç olduğu pek alâ anlaşılabilir. Fakat o çalışmakla yılmayan, hamleci yurt münevverlerinin

yardımıyla bu işi başarmaktan bir an geri kalmıyor ve daima yeni bir hızla ilerliyor.

On yıl gibi kısa bir zaman içinde yaptıkları sayılamıyacak derecede çok ve özlüdür. Zira bu kutsal yuvayı kuran ve idare edenlerin azim ve iradeleri hiç bir müşkül karşısında yılmadan daima ileriye atılmışlar, doğruyu, güzeli, iyiyi ve yeniyi bulmak için yorulmadan çalışmışlardır.

Her yurt severin, her münevverin en tabii, her türlü şahsi iş ve menfaatlerden uzak yegâne çalışma yeri halk evleridir. Buradaki gayretler millet, çalışma ve didişmelerde yurt içindir.

Bu yıl onuncu yıl dönümünü kutluladığımız halkevlerinin kurucusu ebedi şef Atatürk bu müesseseleri " vatanda sosyal ve kültürlü bir devrin,, açılması ve bu çığırda genç neslin yürümesi için kurmuştur. Halkevleri bize Cumhuriyetin en büyük bir emanetidir.

Millî şef İsmet İnönü " halkevleri kurulan bütün medeniyetlerin üstüne geçmek iddiasında bulunan Türkiye Cumhuriyetinin hayatı için aziz bir toplanma yeri, bütün kabiliyetlerini inkişaf ettiren bir mihrak sayılmalıdır. „ Diye halk evlerinin Türk milletinin bünyesinde manevi bir kudret olarak çalıştığını işaret etmişlerdir.

Halkevlerinde halk için çalışanlara ne mutlu..

GÖRÜŞLER



Halkevi

Yazan : A.A.

Halkevi, altı maddeden " Halkçıyız ,, maddesinin müessesesidir. Saray değil, konak değil, ev olmak üzere açıldı. Kendisini daireden çok ev bilmesi gereği buradan gelir. ağabeyi de saray değil, konak değil, ocaktı.

Halkevi mevki farkı olmayan bir tiyatroya salonudur. İlk gelen beğendiği yere, sonra gelen bulduğu yere oturmalıdır.

Kazanan adam vergisini maliyeye yatırdığı gibi, bilen ve başaran adam da bilgisinin ve başarısının vergisini halkevinden halka verebilir.

Orası her saha adamının staj yeri olmaya en uygun yerdir. Adana çocuğu münevverlerde bu borcu unutmamalıdır.

Aşırı uzmanlık orada çeşitli uzmanların karşılaşmasıyla ansiklopedi eksigini temamlaya bilir.

Dedikodularla, kahve siyasetile, şurda burda küçük grup mücadelerile geçecek vakitlerin eve verilmesi temin edilirse bir kütlenin ahlâki üzerine müspet tesir'er yapılabilir.

Askerlik mükellefiyeti, kanunun emrile orduda yerine getiriliyor. Vicdanın münevverlere emredeceği fikir mükellefiyetinin de şimdi bir ocağı var demektir.

Halkevi ifratlara firen, tefritlere hız olabilir.

Kanun aykırılıkları, olduktan sonra veya oluş halinde cezalandırıyor. Halkevinin, olacak aykırılıkları, sollukları önlemek rolüde önemlidir, Bundan azamî istifade edilebilir.

Ev, bütün bunları başardığı iddiasında değildir. Randumanı, her münevver bir fikir mükellefiyetine inandığı zaman, azamiyi bulacaktır.

AKDENİZ !..

Asırlık destanları yâdeyliyen Akdeniz !
Şehitlerin ruhunu şâdeyliyen Akdeniz !
Gezmesin kucağında bizim dünkü seyisler,
Sana ancak hükmeder : TURGUT, BURAK Reisler!:
Dalgılıç Leventleri selâmlasın milyonlar,
Yine sonsuz engine yelken açsın Kalyonlar!..
Tarih ayak uydursun bu haşmetli akına,
Kılıçlar isyan etsin : "Girmeyiz,, diye kına!..
Gün'ün kızıl okları saplanırken deryaya,
Derya şâhı BARBAROS nâra atsın "DORYA,, ya :
" Bire kâfir, nereye yelkeni edip fora ?
Asıl şimdi kopacak aramızda bir bora ! ..
Nolur gökleri sarsan bu sesi bir duyayım,
Ondan sonra ecelin buyruğuna uyayım!..
Feryâdımı " HIZIR ,, a ulaştır ey Akdeniz !
Beni de kollarında dolaştır ey Akdeniz !..
Coşkun mavi suların yıkadıkça ruhuma,
Korsanların izini gözlüyorum Akdeniz !..
Yeni bir TÜRK Tûfanı yaratacak " NUH ,, umu,
Tanrı'yı özler gibi özlüyorum Akdeniz !..

İskenderun : 28/12/1941

Cemal Oğuz ÖCAL

Halkevleri Yıldönümünü Kutlularken

Halkevlerinin onuncu yıldönümü töreninde Atatürk anısında halkevi idare heyeti âzasından Ticaret Lisesi Öğretmeni Vehbi Evinç'in söylediği nutuk :

Aziz vatandaşlarım,

Türk halkının nur mabedi kurulalı onyıl oluyor. Biz burada, bu nur mabedimizi kuranın anıdı önünde on yıldanberi, her yıl, bu mes'ut yıl dönümünü kutlulamak için, bir defa toplanır ve ona, o şimdi yattığı yer nur olan varlığa burada eğilmeyi, ülkümüzün anıdını burada tekrar etmeyi borç biliriz.

Şu anda kalplerimizi saran ateş, benliğimizi dolaşan sihirli ürperme, o yüce varlığın manevi huzurunda olduğumuzu göstermektedir. Bu huzurda alınımız açık, göğsümüz ferah dolu olarak tekrar etmeliyiz ki, onun Türk halkını manen yükseltmek için kurmuş olduğu halkevleri kendisinden beklenen güzel neticeleri yaratmak yolunda, her gün bir az daha artan yeni bir canlılıkla faaliyetine devam etmektedir.

Bütün milletin varlığını bir güneş sıcaklığıyla saran, ona yeni bir hayat, yeni bir dünya bahşeden bu nur ocakları milli hayatımızın en kıymetli işlerini başardığına şüphe yoktur.

Dünün sosyal hayatını bu günün icaplarına göre değiştirmek, büyük Türk halkının ruhunda milli ülkünün ateşini yakmak amacile kurulan bu inkilâp evleri, bu gün birer milli mabedimiz sayılmaktadır.

Dünkü nesil böyle milli mabetlerden, milli kültür evlerinden mahrum bulunuyordu. Saltanat rejiminin vatandaşı çarpık imanlı, kör ve cüce duygulu idi. Bu kimsesiz vatandaşı arayan, soran ve bağına basan hiç bir müessese yoktu. Dokuz ışık kanatlı şubesile Cumhuriyet vatandaşına kucak açan, nur ve iman veren halkevi ise, o kara rejime, bu aydın çağın zaferini anlatmaktadır.

Dünkü nesil ile bu günkü Türk nesli, hayatı görüş ve anlayış bakımından apayrı varlıklardır. Dün, rejimin sultası icabı, vatandaşın bir çok hakları elinden alınmıştı. İnsanın en tabii hakkı olan topluluk hürriyeti, düşündüğünü, duyduğunu başkalarına anlatmak, aşılacak hürriyeti yoktu. Padişah denen o karanlık gölge, hasis menfaatları uğruna milleti eziyor, göz açtır-

miyordu.

Böyle bir cemiyette vatandaş da ekseriya kendi kabına çekilmiş, herkesten uzak yaşamayı tercih etmiş bir halde bulunurdu. Tarihin en büyük insanı olan ebedî şef Atatürk bizi düşman esaretinden kurtardıktan sonra, Türk varlığına kâbus gibi çökmüş bulunan her türlü manevi boyunduruğu da kırdı. Cumhuriyet vatandaşının nur mabedi olan halkevleri, işte bu tarihi hamlenin canlı eserlerinden biridir.

Türkün yarınını hazırlama bakımından halkevlerimizin rolü mühimdir. Bu Atatürk evlerinin de, tıpkı diğer kültür müesseselerimiz gibi verici, aşılacağı, uyandırıcı, inandırıcı, birlik yaratıcı bir takım rolleri vardır: Müsamere, Konferans, Sinema, Güzel san'atlar, Kütüphane ve Yayın gibi vasıtalarla Türk halkının manevi olgunluğuna hizmet eder; Cumhuriyet rejiminin hayat inançlarını, inkilâbın esaslarını milli varlığa aşılar.

Halkevi, herkese açıktır. Kuvveti, saadeti toplulukta arayan bu günkü Türk nesli için en samimi kaynaşma muhiti orasıdır. Oraya gidiniz. orada tanışınız; düşünüş, duyuş birliğile kaynaşınız. Duygu ve düşünceleri birlikte çarpmıyan bir milletin çocukları tarihte yer alamaz. Böyle bir millet yaratıcı ve yüksek hamle yapıcı olamaz; maddetende manende esir sayılır. Bu günkü gibi yarın da hürriyetin en geniş, refahın ve şerefın en parlak neticelerine ulaşmak için en sarsılmaz birliği biz yaratalım. Halkevleri bu millî birliği yaratacak, besliyecek yerlerdir. Millî birlik ve iman kaynağı olan halk partimiz; halkevlerini, bu düşünce ile, bu gaye için açmıştır. Burada genç, ihtiyar; şehitli, köylü; memur muallim el birliğile, gönül ve kafa birliğile büyük ülkü yolunda yılmadan çalışalım. Dünyanın bu kötü durumu karşısında, vazifelerimize daha büyük bir titizlikle sarılarak milli işlerde daha candan bir alâka ile el ele verelim.

Aziz yurddaşlarım,

Şu anda birlikte duyan kalplerimizin temiz dileklerini birlikte tekrar edelim :

Halkevlerimizin onuncu yılı hepimize kutlu olsun.. Bu nurlu ocakların temelini atan ebedî şefimizin ruhu müsterih uyuşsun.. Milli varlığımızın ve bu ülkü evlerimizin birlik ve inan sembolü olan Milli Şefimiz İsmet İnönüye Tanrı uzun ömürler versin..

Vehbi EVİNÇ

Çöl Akşamları

Urdut A. Nihat Asya'ya Saygılarımla

AYŞA : 2020

Baharda mehtabı şular gibi içmek
Bir yelkenlide sevişmek yıldızlarla beraber.
Çöl akşamlarında aheste kervanların
Şarkısını söylemek ne hoştur bu şchirde.



Mevsimler ötesinde meyvesiz ağaçların
Susuz büyüyen çiçeklerini koklamak.
Ve onda duymak ilk sevgisinin kokusunu
Çöl akşamlarında ne tatlıdır yaşamak.



Bir nehir boyunca sandallar ve insanlar
Onlarla seyretmek gecenin sessizliğini.
Sulara düşen gurupla vedalaşmak
Çöl akşamlarında ne tatlıdır yaşamak.

Sami GÜRLEV

Şükrü Enis Regü

BUĞU

Genç Şair arkadaşımızın orjinal şiirleri bu adla bir
kitap'ta pek yakında çıkıyor.

B E K L E Y İ N İ Z

„ Görüşler „

Asker Ocağı

Yazan : ASYA

— 1 —

Çadır, Türkün henüz bir şehre, bir kasabaya sığmıyan hürriyet çağlarının dağdan dağa, yaylâdan yalâya kaldırılabilir yuvasıydı.

Bu dev şemsiyesi orduya sığındı, orduda ehlileşti. Bize Türk dağlarında, Türk boz kırlarında yetişmiş Türklerin kışlaklarından kışla, yaylâklarında çadır armağan kalmıştır.

— 2 —

Ana evine " Ana ocağı " , baba evine " Baba ocağı " diyen dil orduya " Asker ocağı " adını verdi.

— 3 —

" Bölük emini, nöbet, sıra, su başı, tabya, asker " kelimelerini edebiyat değil, asker ocağı türkleştirdi. Bu devşirme O bir devşirmeye kat kat üstün, yerinde bir devşirme oldu.

Öteki, memleket çocukları memleketi müdafaadan âcizmiş gibi, çerilik, askerlik şerefini yabancı kanlara bağışlamaktan başka bir şey değildi.

— 4 —

Kendisi dört köşeden, süsü dört kuleden ibaret bir Selmiye kışlasındaki azameti ona alıcı gözile bakanlar bilir. Süleymaniyeyi, Ayasofyayı Topkapı sarayını, şecerei vakvakı görmeye gelenler Selmiyeyi görmeden geçmesinler.

Eski devirde ayrı taburlara düşmüş iki kardeş bu koşa koşa yapının içinde altı ay birbirini görmemişler. Selmiyenin

içinin ne âlem olduğunu anlatmaya da bu güzel mubalağa kâfidir.

— 5 —

Bir topçu kadanası bilirim; kim bilir, kaç beygir kuvvetindeydi. Akşam suyu dönüşünde erlerin elinden kurtulup kaçmak en büyük zevkiydi. Dev gövdesiyle koşar, sıçrar, şaha kalkar, havaya tekmeler savurur, kişner, yanına kimseleri yaklaştırmazdı.

Fakat, erler onun hafif tarafını buldular: Koşum takımlarını getirip şıkırdattılarmı, vazifeye çağrıldığını zan eder, gelip kuzu gibi durur, boynunu uzatırdı.

— 6 —

Asker ocağı köylü için halk dershanesinden farksızdır.

Şehir uşaklarının nazlı büyümüşlerine gelince muhallebi çocukları karavanayı; kuş lüyünde yatanlar zamanına göre toprakta yatmayı orada öğrenirler. Ve toprağın, bu toprağı çocukları oldukları orada kendilerine hatırlatılır. Asker ocağının yaptığı en yerinde iş bu iştir.

— 7 —

Ve bugün bedelin ortadan kaldırılması ondan daha büyük bir iş oldu. Tabii hayat geri geldiği zaman, bedelcilik de geri gelirse ben de bütün söylediklerimi geri alacağıma yemin ederim.

ASYA

GÜN OLUR

Gün olur, açılır gökyüzü;

Gün olur biter mesafe..

Gün olur, ürperir saadet

Fecirle yıkanan dudakta..

Gün olur, filizlenir bahar

Nasibimizi toplar oluk..

Gün olur, cömertleşir toprak

Yeşerir sevgi boylu şarkılar..

Gün olur pencerelerde

Yolculuk düşünülür..

HİCRET

Hazzın salıncığında büyüyen şiir

Güzelliğin boşaldığı rihtim.

İçimde yağmur yüklü bulutlar

Ve malihülyaya başlayan yolculuk.

Çiçeklere verdiğim ziyafet,

Muhacir kuşlarının çığı,ğı,

Bir ömür boyunca beklediğim gün

Kasvetin hicreti uzaklara...

NİNİ

Portakal bahçelerinde bıraktığım sabahı

Taze vaatlerle beklediğim bir gün;

Hafızama bir çelenk tak ki rüyalardan

Bebeklere yumak yumak ninniler getireyim.

Şükrü Enis REGÜ

Bürücek Hatıraları

— 2 —

Rüzgâr ve Koku

Yazan : Nezihe SİREN

1/8/1940

Bugün hava rüzgârlı, evin çatısı sarsılıyor.. Pencerele rin kapakları rüzgârın elinde oyuncak gibi. Gürültü evin içinde, çamların arasında yalnız hışıltı var..

Meyvesini yediren seyrek yapraklı kiraz ağaçları yere kapanıyor. Köküne sanki yalvarıyor. Yerde uzamağa korkan çiçekler rüzgârın tesirile yeşil bir gölge olmuş. Fakat çamlar o her zamanki mağrur halile rüzgârla eğleniyor. Yalnız dilinde yaprakların sesi var..

Çam kokusu onu o kadar içmişim ki, kokusunu içime çektikçe doyamıyorum. İçimi koklayınca bu kokuyu duymak mümkün oluyor. Bütün etrafı saran bu koku içinde diğer kokulara kapandım artık..

Dağların dik kayalarından başlayarak eteklerine kadar inen ağaçların gölgelerinde ne derin bir sessizlik var. Bu yeşil dünyanın bir aşk macerası yaşamadığına hayret ediyorum. Fakat burada insan sevgisini insanlardan uzaklaştırıyor yeşile veriyor. Kayaların bağrından fışkıran bu çam grubu insanın içini gururla kabartıyor. Ne olur biraz da rüzgârın altında yeşil bir alev gibi kıvransalar.. Fakat o zaman bunlarda her ağaç gibi olmazlar mı! Hisler eriyor burada, yoksa uyuyor mu.. İkisi arası bir şey. Kendimi unuttum burada tabiatın dünyasındayım..

Ağaçların gölgelerine kumral, siyah, sarı başları dinlendirmeğe getirmiyorum. Çamların rüzgârla konuşmasına insan sesi, fısıltısı karışmasını istemiyorum. Günlerdenberi elimde Madam Buvari var.. Madam Buvariyi sevgiileri ile çamların arasında görür gibi oluyorum. Fakat sade dolaşmalarına izin veriyorum. Onun çılgın hareketleri, kıvrılışı, bükülüşü bu gölgelerin lekeleri olmaz mı!. Niçin ihtiraslı kahkahaları, kocasına ihanet eden sözleri; bu sessiz âlemin ahengi olsun.. Madam Buvarinin

KERVAN

Geceler kandillendi; gündüzün peşinde.

Akşam yolculuğunu derin ve geniş sayfiyeler
İçinde mehtaba bıraktı.

Hüzün ve keder beşikleri içinde çalkana çalkana

Kervan, kaç iniş kaç yokuş aştı...

Arkasında yükü, gölgesiyle beraber tâ. uzaklardan

Müjde getiren kervan kıranı selâmladı..

Yük başını eğmiş, belini bükmişti...

Bahara kavuşanlar neş'e, renk, koku taşıdılar..

Kervan : sırtında yükü, kimsesiz, sessiz, her

Görene gariplik verdi.

Ey ! bu gün katarı gam yüklü kervan !... Şimdi

Seni taşıyanlar, yarın Konfetler

Atıp, çelenkler takacaklar...

Muhittin ÇEM

ihtiraslı, alev vücudünün kokusu niçin bu güzel kokulara karışsın ! Onları uzaklaştırıyorum, yollardan kaçırıyorum ve sahifelerdeki yerine bırakıyorum..

Hayal dünyasında buraya henüz aşka içini yeni açan bir gül heyecandan dili çözülemiyen genç çiftleri çağırıyorum. Onların da bu koku ile başlarının döneceğinden, karanlık inince istemeden günahkâr olacaklarından korkuyorum.. Onun için genç kızlar grubu çamların ayırdığı yollardan şakrak kahkahalarile geçseler.. Bin bir renk bol ve beli sıkı elbiselerile, dağınık saçlarla bu yolların canlı çiçekleri olsalar..

— Arkası var —

Nezihе SİREN

Pamuk Fidanı

Yazan : Sabri Dil

Bir ağaç dalından bile küçüktür,
Yetişmiş, boy almış pamuk fidanı.
Ak saçlı ihtiyar, boynu büküktür;
Soy vermiş, soy almış pamuk fidanı.



Dağlara yağmadan lapa lapa kar,
Dallarına beyaz küpeler takar.
Toroslara güler bir gözle bakar:
Kızlardan huy almış pamuk fidanı.



Toprağa atılan tohum uyanır,
Tarlalar yemyeşil renge boyanır.
Seni kokladıkça ruhum uyanır;
Güllerden boy almış pamuk fidanı.



Sabri Dil bilmem ki senden ne ister,
Bir bilsen halini bülbülden beter.
Gelecek yıllarda yüzünü göster,
Güllerden boy almış pamuk fidanı

(*) Şairin yakında bu adla çıkacak kitabından.

Ruğun göz yaşları

Yazan : Sabri Dil

— II —

Yazan : **Cavil ERSEN**

Ezeli siyah gece, gündüz ışıklarıyla gözlerinde : sabaha kavuştum.. Kül renkli sabah güneşiyle beraber göz yaşlarım susmuştu.. Hiçkırılamıyordum.

Utancımдан, artık irkiliyorum.

Arzularımın yolunda hırpalansın yitireyim.. Uğursuz talihimden, uğursuz talihimden!..

Yazık, yazık ki : özleyiş teranelerini tatlı bir ruh gibi severdim.

Onsuz yaşamak; ne acı bir zaptırap !

Evet; ünsalan bakışlı sevdiceğim; vakit yine akşam... Uyku gözümden sana kavuşmak muradındayım.

Senin sözlerin, söylediklerini tutmaz; düşüncelerin ruhu mu eritip bitirir ! Ve ben bunun için çıpınıyorum... Onsuz yaşamak : ne acı bir zaptırap yarabbi !

Eğer ben bunu böyle hissetmeseydim; mezarın benim için bir nimet olduğunu bundan çok daha evvel ve derhal kalbime yazardım !

O beni severdi — o ki, bir çocuk aşkı — Ve ben bunu bilirdim. Kara tasavvurlarım : Tenrisal düşüncelerin, çiçekli yamaçların, gölgeli ıssızlıkları içinde tükenirdi..

Bilmem ontı benden niçin ayırdılar ?

GÜZEL

Altını vermezler gümüşe, tunca,
İndimde sevdiğim kadrin pek yüce,
Ya sen bende, ya ben sende bir gece
Ya kalayım ve yahut ki kal güzel..

Hurimi, gülmanmı, melekmi adın ?
Yaktın ataşına benden ıradın;
Ya sen benden, ya ben senden muradın,
Ya alayım veyahut ki al güzel..

Ölümdür sevdiğim bu aşkın sonu,
Katilim olursun iyi bil bunu..
Ya sen beni veyahut da ben seni,
Ya alayım veyahut ki al güzel..

Ermedi aklım bu sırrın ahrine,
Uğradım feleğin gazap, kahrine..
Dilerim Allaktan aşkın bahrine,
Ya dalayım veyahut ki dal güzel..

Terzi (*) der ki gayri çekemem nazın,
Maheşer ise günü kavuşmamızın;
Ya sen benim, ya ben senin namazın,
Ya kılayım veyahut ki kıl güzel..

Hüseyin ŞAŞIRMAZ

(*) Hüseyin Şaşırılmaz Terzi olduğu için şiirlerinde Terzi mahlasını kullanmaktadır.

Mersinli gençlerle bir
yolculuk hatıralarından :

ANTALYA

Yazan : Şadi KURTULUŞ

4/2/942

Mevsim yaz günün kaybolan kızılıkları içinde akşamın ılık meltem rüzgârı, ruhi okşıyor.

(Anafarta) vapurunun güvertesindeyiz, yolcuların sonu almış. Telâşlı, telâşlı vapurun bağrışını ve bu bağrışın Acenteye ait oluşunu öğreniyoruz.

Nihayet boşluklardan Anafartanın suları avizelendirdiği ışıklar içinde ilerleyen acentayı görüyoruz.

Tatlı bir ahçenkle kulaklarımızda Yükselen makine sesleri git gide asabileşiyor. Vapur mensupları arasında bir faaliyet hüküm sürmekte kaptan Köşkünden suvarinin kumandası ile demir vire ediliyor. Kıvrak bir eda ile aıdı ardına Mersini selâmlayan vapurumuz sahilin ateş böceği gibi gözlerden kayan bin bir güzelliklerinden gecenin karanlıklarına gömülürcesine enginlere doğru ilerliyor.

Hele Mersin Gençler Birliği Kulüp mensuplarının aramızda oluşu bu yolculuğa bir kat daha zevk veriyor. Samimi anların birlikte yarattığı eğlencelerin sonsuzluğu içinde Millî Marş ve şarkılar söylenerek ahengimize katılan yıldızlarla coşuyor, coşuyoruz.

Vapurumuz etrafına beyaz köpükler saçarak tam sür'atle yoluna devam ediyor. Halkın yüzünde sevimli bir tebessüm ve memnuniyet bu neş'e ile geçen gün ve gecenin ağaran ufuklarından Antalyaya geldiğimizi görüyoruz.

Hiç görmediğim bu köşeyi yakından görüp tanımak fırsatını bulduğum deniz yolculuğunun sevincini tarife imkân bulamıyorum,

Mor suları kucaklayan (ANTALYA) Bütün hayalleri gerçekleştiren güzelliği ile gözlerimin derinliklerine kadar dolmuş saf havasını teneffüs ediyorum. İlk nazarda sahilden oldukça yüksek iki taraflı kayalardan denize dökülen billür su-

larla nağme yapan çağlayanlar bu şirin vilâyeti bir kat daha güzelleştiriyor

Burada bir müddet kalacağımızı öğrenerek sahile çıkıyoruz. Mersinli genç arkadaşları tanıyan bir çok Antalyalı geçlerin bize gösterdiği yakınlık, sevgi ve nezaket içinde şehrin plân üzerine yapılmış oldukça geniş ve iki taraflı akasylarla süslü caddeden gençler birliği kulübüne ilerliyoruz. Bu arada gördüğüm bir çok güzellikler arasında cömert suları ile eşsizliğine hayran olduğum bu ili bize yakından tanıtan Antalya gençlerine ebedi sevgi ve minnettarlığımı yazmağa vicdanen burçluyum.

Şadi KURTULUŞ

İ T İ Z A R

Arkadaşımız H.M. Yılmaz'ın "Adana Coğrafyası üzerinde bir deneme ,, adlı etüdü yazılarımızın çokluğu dolayısıyla bu sayıya konamamıştır. Okuyucularımızdan özür dileriz.

" Görüşler "

Folklor Denemeleri :

BİRİNCİ BÖLÜM

— 10 —

Derleyen ve Yazan :

Cemal Oğuz ÖCAL

— H —

- 1302 — Heğbe ilin, torba emanet.
1303 — Hem nalına, hım mihına.
1304 — Hocaların karnı beş olur, nereye varsa yeri boş olur.
1305 — Hocanın dediğini tut da, gittiği yola gitme.
1306 — Hatır için kazık gevilmez.
1307 — Hatır için her halt yenmez.
1308 — Hatır için kavuk salanmaz.
1309 — Hayır dile işine, hayır gelsin başına.
1310 — Hısım ile ye, içte, alış veriş etme.
1311 — Hancı tavuğu gibi yolcu tersile geçinir.
1312 — Hancı sarhoş, yolcu sarhoş.
1313 — Hasta olmıyan sağlığın kadrini bilmez.
1314 — Horoz ölür, gözü çöplükte kalır.
1315 — Horozun çok olduğu yerde sabah erken olur.
1316 — Halının tozu tükenmez, delinin sözü tükenmez.
1317 — Hava ile civa.
1318 — Havada bulut, sen onu unut.
1319 — Haline bakmaz, Hasan dağına oduna gider.
1320 — Hazır ekmek, hazır aş, hazır arka, hazır baş.
1321 — Hazıra dağ, taş dayanmaz.
1322 — Hazıra hanık, sofraya konuk.
1323 — Hasta hekimden derman aranmaz.
1324 — Hâkimsiz, hekimsiz memlekette durulmaz.
1325 — Hamama giren terlerde çıkar.
1326 — Har vurup harman savurma.
1327 — Haberi deli ile çocuktan al.
1328 — Hem tekere uyar, hem semere.
1329 — Her deliğe el uztama, ya yılan çıkar, ya çiyen.
1330 — Herkesin malı ken-

- dine kıymetlidir.
- 1331 — Her diline geleni söyleme.
- 1332 — Her sözü söyleme, yerin kulağı var, duyar.
- 1333 — Her horoz kendi çöplüğünde öter.
- 1334 — Her iş vaktinde gerek.
- 1335 — Her derdin bir devası vardır.
- 1336 — Her şey yerinde yakışır.
- 1337 — Her arı bal yapmaz.
- 1338 — Hem Kel, hem fodul.
- 1339 — Her gün bir olmaz.
- 1340 — Her gördüğüne güzel bey
- 1341 — Her yüzüne güleni dost sanma.
- 1342 — Her akıl bir olsaydı sığıra çoban bulunmazdı.
- 1343 — Hekim kim, başından geçen.
- 1344 — Herkes ne yaparsa, kendine yapar.
- 1345 — Hacı sandığımızın haçı çıktı.
- 1346 — Hesapsız kasap, elinde kalır masat.
- 1347 — Her bıyık buran erkek, her çarşaf örten kadın değildir.
- 1348 — Hesapsız kasap; ne bıçak kor, ne masat.
- 1349 — Hesapsız kasap, elinden sapar masat.
- 1350 — Hak doğrudadır.
- 1351 — Hak yerini bulur.
- 1352 — Hak verilmez, alınır.
- 1353 — Hak değirmen damında olur.
- 1354 — Haklı, haksız mahkeme belli olur.
- 1355 — Hakkın yanında zayi olmasın.
- 1356 — Harama uçkur çözme.
- 1357 — Harama el uzatma.
- 1358 — Hozan, eken hizan.
- 1359 — Halep ordaysa, arşın burada.
- 1360 — Haddini bil.
- 1361 — Haddini bilmek gerek.
- 1362 — Her zaman talih insana yar olmaz.
- 1364 — Her sakallıya baba denmez.
- 1365 — Her gördüğün sakalhyı baban sanma.
- 1366 — Her gönülde bir arslan yatar.
- 1367 — Her kadın sakız çiğner, Yörük kızı tadını çıkarır.
- 1368 — Her koyun kendi bacağından asılır.
- 1369 — Her kötünün bir iyisi vardır.
- 1370 — Her cefanın bir safası vardır.
- 1371 — Her gecenin bir günü vardır.
- 1372 — Her kuşun eti yenmez.
- 1373 — Her taş yerinde ağır.
- 1374 — Haydan gelen huya gider.
- 1375 — Her yokuşun bir inişi, her inişin bir yokuşu vardır.

— Arkası Var —

KÖYDE BAYRAM

Nerede o güzel sabahlar

Durur muydum böyle sessiz.

Onar onar toplanarak

Camiye gıderdik el öpmeğe.



Sonra kızlarla beraber

Toplanırdık bahçelerde

Bayramı dostca geçlirdik.

Türkü seylliyerek,

Ve oyun oynıyarak.



Akşam evlere dönerdik

Sabahı sabırsızlıkla bekler,

Tanrıdan her zaman

Böyle bayramlar dilerdik.

Ahmet ERCAN

İki Kuruş

MEKTUP

Oğlum,
Belki yarının ninnisi uyutmıyacak
Seni loş yatağında.
Ve belki gülecek sana
Saadet dolu günler.



Rüzgâr saçlarını önüne serecek
Okusun diye Tanrının kitabını.
Ve sen geçmiş günleri bir şiir gibi
Okuyacaksın ezberden;
Yeşil dağlar ötesinden.



Oğlum,
Senindir artık rüyalar ve renkler,
Bize yeni dünyalardan selâmlar, selâmlar gönder.
Ki onlar birer dua olsun
Tanrıyı utandırсын bile.

M. Sacit ÖZGÜR

Hikâye :

İki Kuruş

Yazan : Abdullah Zeki ÇUKUROVA

Başçavuş Ceyhanlı Halil nefes darlığından tedavi edilmek üzere Adana Asker hastahanesine gönderilmmişti. Halil evvelce uzun müddet kaldığı Adanayı iki senedir görmemişti. Geldiği gün hastahaneye gitmedi. İki gün gezdi. Bu güzel şehir, her yerinde onun ilk gençliğine ait bir sürü hatıra taşıyordu. Onları doya doya yat etti. Adanayı, doğup büyüdüğü kendi evi kadar sıcak ve yakın buldu. Eski arkadaşlarını da birer birer ziyaret edip uzun uzadıya konuştu ve dertleşti.

Hastahaneye giderken bir haftalık sigarasını aldıktan ve araba parasını da çıktıktan sonra cebinde bir lirası kalmıştı. Hastahanece paranın ne lüzumu var? Zaten Adanaya ilk geldiği gün Ceyhanda bulunan evine mektup yazarak para istemişti. Elbette bir bira bitinceye kadar para yetiştirilecekti. Fakat işler düşündüğü gibi çıkmadı. Hastahaneye vizite zamanından sonra yatmıştı. Tabii o gün kendisine yemek çıkmıyacaktı. Ertesi günkü yapılan vizitede yazılacak yemeklerde bir gün sonra verilecekti. İşin en fenası, bu hastahanece, yeni gelen hastalara misafir yemeği de vermiyorlardı. Bu sebeplerden ötürü Halil, cebindeki bir lirayı iki gün idare ile yemek parası yapmağa mecbur kalmıştı. Bereket versin hastahanenin kantininde karnını doyurmak mümkündü. Bir kap yoğurt, bir az helva veya zeytinle iyice doyuyordu. Nihayet yemek çıktı. Çıktı amma Halilin para çantası da heman tamamen boşalmış, tam altı kuruş parası kalmıştı.

İyi. Yemek çıkıyor, sigara var.. Kahveyide içmeyi veriyor. Başka masrafıda olmadığı için altı kuruş çantada yatıyordu. Nasıl olsa bir, iki güne kadar para gelirdi. Para diye eve mektup yazdığı zaman düşünmüştü: Hastahaneye gelecek parayı mutemedin gidip alması belki paranın eline geçmesini geciktirecekti. O halde şehirde bir adres vermek lâzımdı. Bu düşünce ile eskiden tanıştığı bir kunduracının adresini vermiş ve ona,

geldiği gün parayı postadan alıp göndermesini tenbih etmişti.

Halil, hastahaneye geleli dört gün olmuştu. Doktor, günlük viziteyi yaparken Rontkene lüzum gösterdi. Rontkenin hastahane de değil de şehirde olduğunu öğrenince Halilin canı sıkıldı. Düşünmeğe başladı: Hastahane ile şehrin arası belki üç kilo metreden fazladır. Şu hasta halinde yaya gitmenin imkânı yok, araba ve otomobilde bulunmaz. Ancak sabahl-yın saat dokuzda gelen otomobille gitmek kabildir. Bu iyi. Hemde ucuz amma otobüs, şehre kadar halktan onbeş, askerden sekiz kuruş alıyor. Çantada yalnız altı kuruş var. Vay.. Kötü iki kuruşun yoksuzluğuna bak. Şehre vardiktan sonra parayı nerden olsa bulur. Bir sürü arkadaşı var. Halil, şimdi, yalnız şehre kadar gitmenin çaresini de düşünüyor. Parası gelmemişse bile koca Adanada ve bu kadar tanıdık içinde elbet parasız kalınmaz ya... Lâkin kör olası iki kuruşu nasıl yaratmalı?...

İki kuruşu bulmanın hiç çaresi yok.. Kimden alsın? Hastahane de eskiden tanıştığı bir tek adam yoktur. Yattığı koğuşta bir başka Gedikli Erbaş var. Çabucak da arkadaş oldular, amma para istiyecek kadar da dost olmadılar ya... Bir sefer, iki kuruş istenmez. Şehirden dönünce geri vermek üzere fazlaca bir para istemek de hiç münasebet almıyor. Halil izzeti nefsin-den fedakârlık edemez. Bunu yapamıyacak, peki ne yapmalı? nerden almalı bu iki kuruşu?

Halil, iki kuruşu bulmanın korkunç imkânsızlığını acı acı idrâk etti. Ceplerini beşinci defa karıştırdı. Ah, şimdi birinde unutulmuş iki kuruş bulurse. Üzerindeki sıkıntı birden bire kalkacak, hafifleyecek ve sevinecekti. Fakat bir sarı on paralık bile yoktu. Hiç yoktan elinde çıkardığı, çok lüzumsuz ve boş yere harcadığı bir kuruşlar, liralar gözünün önünde dans etmeğe başladılar. En yenisi, iki gece kaldığı otelden çıkarken, asıl hesabından başka, hizmetlerini gören bir çocuğa verdiği yirmi kuruş bahşiş idi. Ne olur, yirmi kuruş yerine onbeş kuruş vermiş olsaydı şimdi parası kendini şehre kadar götürmeğe bol bol yetecekti. Yahut bahşışı verirken bozuk parası yalnız on sekiz kuruş çıksaydı nasıl olsa bir taraftan iki kuruş artar, şimdi cebinde tam sekiz kuruş kalmış olurdu.

Halil kendi kendine :

— Yaratmalı, yaratmalı.. Bu iki kuruşu muhakkak bulmalı.. Şehre kadar yaya gidemem...

Diyordu. Hakikaten yürüyemiyordu. Onbeş adımda bir

durmak, dinlenmek mecburiyetinde idi. Göğsüne dehşetli ağrılar saplanıyor, ciğerleri yırtılıyormuş gibi oluyordu.

Yanındaki arkadaşına mümkün olduğu kadar içinde bulunduğu ruh buhranını anlatmağa çalışıyordu. Yine şundan, bundan konuşuyorlar, fakat Halil vaktini bir türlü konuştukları şeyler üzerine çekemiyordu. Ara sıra, evet, diyerek hep dinliyordu. İki kuruşu bir türlü unutamiyordu.

Korkunun ecele faydası yok, derler. Unutmak, yarın sabahki müşkili hal edemeyecektir. İki kuruşun çarelerini düşünmeli... Aceba, sabahleyin otobüse binince bunun bir kolayı bulunmaz mı? Bazan insanın en sıkışık anda verdiği bir karar, çok defa, en isabetli karar olur. Yarın, aceba böyle bir şey olmaz mı? Yahut, bilet veren çocuk yanına geldiği vakit çantasını karıştırıp :

— A... Yalnız altı kuruş bozuk param kalmış; on liralık var, bozmazsan dönüşte on kuruş veririm, ödeşiriz.

Dese yakışık alır mı? Çocuk, yahut orada bulunacak gevezelerden birisi :

— On liralık mı? bozalım!

Deyiverse ne yapmalı?. Yok.. yok. Bu hiç olmayacak.

Aklına başka bir fikir geldi.. Bir az ferahlar gibi oldu: Madem ki parası kendini şehre kadar götürmeğe yetmiyor. Öyle ise yolun bir kısmını olsun otobüsle gitmeli... Mesela : İstasyona kadar otobüse biner, oradan öteyi, yani bütün Asfalt caddeyi yaya yürür. Bu, tabii, hastahaneden itibaren yaya yürümek gibi değildir. Hiç olmazsa yarı yol kâr edilmiş olur. Böyle yapmalı... En iyisi böyle yapmalı...

Bundan daha biçimli bir çare yoksada İstasyondan Abidin paşa caddesine kadar yürümek de Halil gibi bir hasta için büyük bir işkence olur. İki kuruşun ehemmiyetsizliği ile içinde bocaladığı şeklin büyüklüğü arasında ne yaman bir nisbetsizlik var. İki kuruşu bulamamak, Halile, bir hayli yorğunluk ve müthiş ıstıraplar çektirecek, Halil, iki kuruşun bile büyük bir kıymet taşıdığını hiç bir zaman bugünkü kadar kuvvetle anlamamıştı.

Halil bu çok ehemmiyetsiz bir paranın yokluğunun ağırlığı altında fikren ezilirken saatlar ilerlemiş, güneş batmış, akşam karanlığı çökmüştü. Odanın elektrikini de yaktılar. Hazırlanan akşam yemeğini yediler. Yine arkadaşile konuşuyorlardı. Fakat o, hâlâ iki kuruş bilmeceğini çözmekle meşguldu. Dersim

harekâtına iştirâk etmiş olan arkadaşı oradaki olup bitenlerden anlatıyordu. Bunlar hayli heyecanlı ve meraklı vak'alardı. Amma Halil bir türlü dikkatini toplayıp da bunları dinliyemiyordu.

Akşam ajansının zamanı gelmişti. Koridordaki Oparlörden ajansı ve Radyo gazetesini dinlediler. Halil, Çörçilin Londradan birdenbire kaybolmuş olduğundan başka bir şey anlamamıştı.

Koğuşlarına döndükleri zaman pencere camlarında hafif yağmur damlaları vardı. Demek ki dışarıda yağmur yağıyor. Bu iş, arkadaşını ilgilendirmiş amma kendisi için mühim bir mesele olur. Çünkü, yarın da yağmur yağarsa istasyon civarında otobüsten inip ıslanarak uzun caddeyi nasıl yürüsün? Görenler, adama deli derler. Şu halde yağmur yağdığı takdirde son karar da suya düşecek. Halil, yağmurun yarın da devam edip etmiyeceğini anlamak için pencerelerde ellerini karaltı ederek gökte yıldız aramağa başladı. Nereye bakdıysa semayı kapkaranlık gördü. Yalnız, baraj tesisatına bakan pencereden bir yıldız görebildi. Bu yıldız içine cılız bir ümit serpti.

Yataklarına uzandılar. Öteki çabucak uyuyuvermişti. Halil sağına döndü, soluna döndü, sırt üstü yattı.. Bir türlü uyuyamıyordu. İki kuruş, kafasını inatçı bir kara sinek gibi bir türlü bırakmıyor; ona rahat vermiyor; uyutmuyordu. Gözlerine uyku gireceği zaman iki kuruş bir yaramaz ve şımarık çocuk kılığında karşısına dikiliyor, yerinde zıplayarak kollarını sallayıp şeytan şeytan gülüyor. Ve kendisile alay ediyordu. Halil, amma işe çatmıştı. Gece yarısından sonra uyuyabildi amma iki kuruş onu uykuda rahat bırakmadı..

Sabahlayın saat yedide kalktı. Daha evvel uyanmış ve sütünü içmekte olan arkadaşına :

— Gün aydın, kardeşim..

Dedikten sonra sigara paketine yapıştı. Bir sigara alıp yaktı. İştahlı iştahlı bir kaç nefes çekti. Bu esnada aklına yep yeni bir hal çaresi geldi. Sevincinden gözleri parladı, yüreği ferahladı.

Bir az sonra kantine gidecek ve oradaki ere diyecek ki :

— Oğlum, mektup gönderiyordım; bozuk param yokmuş.. İki kuruş verde biraz sonra bir şeyler aldıracağım, o zaman ödeşiriz.

Bunu söyler söylemez er, muhakkak verir. Bu işi dün nasıl olmuş da düşünememiş olduğuna bir hayli üzüldü. Sabah

dinçliğı başka.. İnsan en mühim işleri, gerek fikren olsun, gerek bedenen olsun, sabahları yapmalı.

Halil seviniyordu. Artık başka şeyler düşünebiliyor, anlatılanı dikkatli dinliyebiliyordu. Büyük bir iş başarmış, ağır bir yükten kurtulmuş gibi idi.

Kalktı.. Yıkandıktan sonra sütünü içti. Bir sigara daha yakarak rahat rahat tellendirmeye başladı. Fakat heman kantine inip iki kuruşu temin etmeli idi. O işte de her hangi bir aksilik çıkması ihtimalinden ödü kopuyordu. Aşağı indi. Kantinin kapı sından, imtihan salonuna girer gibi girdi. Kantin bir az kalabalıktı. Amma ölmek var, dönmek yok.. İş pişkinliğe vurmaktan, iradeye hâkim olmağa çalışmaktan başka çıkar yol var mı? Soğuk kanlılığını bozmadan, gayet ciddi bir hareketle kantini idare eden tek gözlü ere yaklaştı. Evvelce kararlaştırdığı şekilde söyleyerek iki kuruşu istedi. Er, derhal çekmeceyi çekti, iki kuruşu Halilin avcına tutuşturdu. Artık imtihanı kazanmıştı. Şimdi avucunda büyük bir servet taşıyordu. Millî piyangoğunun büyük ikramiyesi kendine vurmuş gibi seviniyordu. Derhal dışarı fırladı. Merdiveuleri çıkarken avcını açıp minnet ve kin dolu gözlerle bu maden parçalarına bir kaç saniye baktı. Koğuşa dönünce gaip olmasınlar diye onları da altı kuruşun yanına, çantaya bıraktı ve çantanın ağzını dikkatle kapattı.

Hizmet eri elbiselerini getirmiş, saat dokuza yaklaşmıştı. Halil, elbisesini giydi.. Kaputunu koluna aldı.

— Allah ısmarladık...

Diyeceği vakit, arkadaşı, cüzdanından bir iki buçukluk çıkararak :

— Burada bozuk para lâzım oluyor; lütfen şunu da bozdun verin !

Dedi.

Abdullah Zeki ÇUKUROVA

Bir aylık ev çalışmaları

1 — 19/2/942 Perşembe günü evimizde açılarak üç ay süren Muhasebe kursuna devam edenlerin imtihanları yapılmış ve iştirâk edenlerin hepside büyük başarılar göstermişlerdir.

2 — 21/2/942 Cumartesi günü akşamı halkevlerinin onuncu yıldönümü onuruna saat 21,30 da bir balo verilmiş, davetliler sabaha kadar her iki salonda birden aynı hararet ve samimiyetle eğlenmişlerdir.

3 — 22/2/942 Pazar günü onuncu yıldönümü dolayısıyla halkevine ait müesseseler gündüz bayraklarla süslenmiş ve gece de ışıklandırılmıştır. Öğleden sonra 14,50 de davetliler kurumlar, mebuslar, izciler, talebeler ve halk halkevi önünde plâna göre yer almışlardır. Saat 15 de ev bandosunun çaldığı istiklâl marşile törene başlanmış ve Ankara halkevinden C. H. P. Genel Başkan vekili Başvekil Dr. Refik Saydam tarafından verilen nutuk radyo ile dinlenmiştir.

Müteakiben halkevi reisi Dr. İzzet Bilger tarafından halkevi çalışması hakkında bir konuşma yapılmıştır. Bundan sonra halkevi tarafından hazırlanan çelenk bando önde olduğu halde Atatürk parkına götürülmüştür. Parkta istiklâl marşı dinlendikten sonra abideye çelenk konmuş ve halkevi kütüphane ve yayın komitesi reisi Vehbi Evinç günün mevzuu ile alâkadar bir hitabede bulunmuştur. Hitabeden sonra bandonun çaldığı onuncu yıl marşına hep birden iştirâk edilerek törene son verilmiştir. Saat 17 den itibaren de halkevinden hoparlörlerle radyo ve müzik neşriyatı yapılmıştır.

4 — 23/2/942 Pazartesi günü akşamı evimiz salonunda Müze Müdürü Bay Naci Kum tarafından halk edebiyatı hakkında bir konferans verilmiştir. Koferanstan sonra halk türküleri ekipinin hazırladığı alaturka konser dinlenmiştir.

Yayın Direktörü : ARİF NİHAD ASYA

Yazı İşleri Direktörü : OSMAN SÜMER

Basıldığı Yer : TÜRKSÖZÜ Bs.



Üstteki resim : Halkevi Reisi Dr. İzzet Bilger yıldönümünde zev çalışmalarını anlatan nutkunu söylerken. Alttaki resim : Atatürk parkında yapılan yıldönümü töreninden bir görünüş.



Üstteki resim : Halkevinin üç ay süren Muhasebe kursu talebeleri dershanede. Alttaki resim : Muhasebe kursu talebeleri imtihandan sonra öğretmen ve mümeyyizleriyle beraber.

YENİ AÇILAN HALKEVLERİ

| Adı | Vilâyeti | Kazası | Nahiyesi | Köyü |
|--------------|----------|--------------|-----------|------|
| Kırıkkale | Ankara | Keskin | Kırıkkale | |
| Doğu Bayazıt | Agri | Doğu bayazıt | | |

Halk odasından Halkevine tahvil :

| | | |
|-----------|-------|--------------|
| Karacabey | Bursa | Karacabey T. |
| Bozkır | Konya | Bozkır T. |
| Hadim | „ | Hadim |

Yeni açılan Halk odaları :

| | | | | |
|-------------|-----------|--------------|-------------|-----------|
| Gölpazarı | Bilecik | Cölpazarı | | |
| Çeltikci | Bursa | M. Kemalpaşa | Gülüce | Çeltikci |
| Dağkadı | „ | Karacabey | Merkez | Dağkadı |
| Uluabat | „ | „ | „ | Uluabat |
| Sultaniye | „ | „ | „ | Sultaniye |
| Ezine | Çanakkale | Ezine | | |
| Şabanözü | Çankırı | Merkez | Şabanözü | |
| Yapraklı | „ | „ | Yapraklı | |
| Lâçin | Çorum | „ | Lâçin | |
| Hasköy | Denizli | Sarayköy | Hasköy | |
| Kartal | İstanbul | Kartal | | |
| Yeşilköy | „ | Bakırköy | Yeşilköy | |
| Kiraz | İzmir | Ödemiş | Kiraz | |
| Beydağ | „ | „ | Beydağ | |
| Karaburun | „ | Karaburun | | |
| Çiçekdağı | Kırşehir | Çiçekdağ | | |
| Akpınar | „ | Merkez | Akpınar | |
| Andırın | Maraş | Andırın | | |
| Midyat | Mardin | Midyat | | |
| Saray | Tekirdağ | Saray | | |
| Muhundu | Tunçeli | Mazgirt | Muhundu | |
| Başvartanik | „ | Çemişgezek | Başvartanik | |